

## Feldmár Jen? A Szül?i Ház Udvarán



A fénykép valószínűleg 1935-ben készült a nyékvárkonyi szül?i ház udvarán [Nyékvárkony 1940-ben jött létre Csallóköznyék és Várkony egyesítésével, és ekkor Komárom vm.-hez tartozott. -- A szerk.]. Baloldalt a bátyám, Feldmár Jen?, mögötte a birkapásztorunk, Szedlák Ignác látható. Jen? a fényképen bajuszt visel, de általában nem volt bajusza. A második világháború el?tt együtt éltem szüleimmel és n?véremmel egy sarokházban Nyékvárkonyon. A képen látható els? két ablak a szobákba, az utolsó pedig egy üzlethelyiségbe nyílt. A szüleim el?ször kocsmát, majd f?szerüzletet nyitottak a házban. Szüleim az esküv? után egy ideig Dunat?késen éltek, majd Nyékvárkonyon telepedtek le. Egy hosszú családi házat vettek meg, amelyben több szoba és egy konyha volt. Az egyik helyiséget el?ször átalakították kocsmának, majd f?szerüzletet nyitottak benne. A f?szerüzlet után következett az ebédl?szoba, aztán a konyha, két hálószoba, kamra és végül az istálló. Én a bátyámmal aludtam egy szobában. A második világháború el?tt petróleumlámpával világítottunk, a villanyt csak a háború után vezették be. Fával tüzeltünk. A konyhában eredetileg kemence állt, amelyet kés?bb t?zhelyre cseréltek ki a szüleim. A szobákban kályhákban f?töttünk. A második világháború el?tt nem volt fürd?szobánk sem. Egy helyiségbe hordtuk be a kútról a vizet, amellyel mosakodtunk. A háznak tágas udvara volt. Apám az udvaron építtetett kemencét, amelyben finom kenyeret sütöttünk. A második világháború el?tt tágas udvartartásról gondoskodtunk a szüleimmel és testvéreimmel. Teheneket, lovakat, birkákat és baromfit neveltünk. Apámnak volt egy vagy két lova, mikor hogy, mert lovas kocsival közlekedtünk, és lovakkal szántottuk a földet. Én és a bátyám sokat segítettünk legénykorunkban az apámnak. Szántottunk, vetettünk, gondoztuk az állatokat. Minden nap hajnali négy-öt órakor keltünk. Általában két-három tehenet tartottunk. Édesanyám hajnalban megfejtte ?ket, a tejet szétöntöttük két-, három- és ötliteres alumínium tejeskannákba, és lovas kocsival szállítottuk Dunaszerdahelyre. Egyik helyen öt litert, másik helyen tíz litert vettek, általában tíz-tizenöt litert tudtunk naponta eladni. Apámnak harminc-negyven birkája is volt. Akolban aludtak, ott is teleltek, mert a birka nem fázik. Amikor már megn?tt a bundájuk, apám kihívatott egy embert, aki megnyírta ?ket. A lenyírt gyapjút rendszeresen eladtuk. Birkáinkat egy pásztor ?rizte. Szedlák Ignác negyven-negyvenöt éves korában került hozzánk. Szellemileg egy kicsit visszamaradt. A házban lakott egy kamrában, és velünk étkezett. Koszt, szállás és ruhanem? volt a fizetsége. Amikor deportáltak minket, a községnél dolgozott, meg kéregetett a faluban. A második világháború után hazajöttünk Jen? bátyámmal együtt, és visszafogadtuk. Ignác hetvenöt éves korában halt meg. Eltemettettük a nyékvárkonyi katolikus temet?ben, saját magam öntöttem neki sírkövet.